



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobce: V. V. N., zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2025, č. j. OAM-818/ZA-ZA15-D07-Z-2025, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2025, č. j. 19 Az 25/2025-9,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2025, č. j. 19 Az 25/2025-9, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Doba trvání zajištění byla stanovena do 23. 8. 2025 s možností jejího dalšího prodloužení.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou prostřednictvím žalovaného Ministerstva vnitra. Krajský soud v Ostravě žalobu usnesením označeným v záhlaví odmítl pro opožděnost. V odůvodnění usnesení krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobci bylo v závěru rozhodnutí poskytnuto poučení o možnosti podat proti rozhodnutí žalobu k příslušnému krajskému soudu. Vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby uplynula dne 8. 8. 2025 a krajskému soudu byla žaloba doručena až dne 11. 8. 2025, byla žaloba podána opožděně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž poukázal na skutečnost, že žalobu podal včas dne 8. 8. 2025 prostřednictvím žalovaného Ministerstva vnitra. Stěžovatel upozornil, že o možnosti podat žalobu tímto způsobem byl poučen i v závěru žalobou napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný postoupil žalobu krajskému soudu až dne 11. 8. 2025, nemá a nemůže mít dle stěžovatele vliv na dodržení lhůty pro podání žaloby. Žaloba tak byla podána včas, a usnesení o odmítnutí žaloby krajským soudem pro opožděnost je proto nezákonné.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uznal, že vlivem administrativního pochybení postoupil žalobu krajskému soudu až dne 11. 8. 2025. Z důvodu transferu stěžovatele do Rumunska navrhl řízení zastavit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] V nyní posuzované věci je spornou právní otázkou, zda stěžovatel podal žalobu v zákonem stanovené lhůtě. Mezi účastníky řízení nejsou sporné skutkové okolnosti, tj. že stěžovatel podal žalobu prostřednictvím žalovaného poslední den lhůty pro podání žaloby, přičemž krajskému soudu ji žalovaný postoupil až po uplynutí této lhůty.

[7] Podle § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), platí, že *lhůta* (zde lhůta pro podání žaloby) je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[8] Ustanovení § 46a odst. 7 zákona o azylu upravuje, že *proti rozhodnutí ministerstva o zajištění, prodloužení doby trvání zajištění a o nepropuštění lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu, a to prostřednictvím ministerstva nebo u místně příslušného krajského soudu, kterým je krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany v den podání žaloby hlášen k pobytu* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).

[9] Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že zákon o azylu obsahuje speciální ustanovení, které umožňuje, aby žaloba proti rozhodnutí žalovaného ministerstva o zajištění, prodloužení doby trvání zajištění a o nepropuštění ze zajištění byla podána též prostřednictvím žalovaného ministerstva, které vydalo napadené rozhodnutí. O této možnosti byl ostatně stěžovatel poučen též v závěru napadeného rozhodnutí žalovaného a v souladu s tímto poučením stěžovatel postupoval.

[10] Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení nesprávně poukazuje pouze na tu část poučení, dle které je možno žalobu podat k příslušnému krajskému soudu, od čehož následně odvíjí závěr o opožděnosti podané žaloby. Krajský soud však opomněl zohlednit a nezabýval se již tím, kdy konkrétně došlo k podání žaloby prostřednictvím žalovaného ministerstva a zda v důsledku toho byla lhůta pro podání žaloby zachována.

pokračování

[11] Rozhodnutí žalovaného o zajištění bylo stěžovateli oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení dne 24. 7. 2025 (čtvrtek). Lhůta k podání žaloby (v délce 15 dnů) tak podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. započala běžet v pátek 25. 7. 2025. Posledním dnem patnáctidenní lhůty podle shora citovaného § 46a odst. 7 zákona o azylu ve spojení s § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. tak byl pátek 8. 8. 2025.

[12] Stěžovatel postupoval v souladu se zákonem, jakož i s poučením žalovaného obsaženého v žalobou napadeném rozhodnutí, a žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal prostřednictvím žalovaného, který ji obdržel do datové schránky dne 8. 8. 2025, tedy poslední den lhůty. Pro posouzení včasnosti žaloby přitom není rozhodující, zda krajskému soudu byla žaloba následně postoupena a doručena až dne 11. 8. 2025, neboť v případě žaloby proti rozhodnutí o zajištění *„zákon o azylu výslovně připouští její podání jak prostřednictvím správního orgánu, tak u příslušného soudu. Jedná se totiž o explicitně vyjádřené výjimky, které jsou stanoveny pouze pro konkrétní instituty“* (shodně k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 327/2019 - 28, bod 11). Umožňuje-li speciální právní úprava v zákoně o azylu výslovně podat žalobu také prostřednictvím žalovaného ministerstva, je v takovém případě lhůta podáním žaloby u tohoto správního orgánu zachována.

[13] Zároveň si pak krajský soud vůbec neujasní a nezabýval se tím, zda podání doručené soudu zástupcem dne 11. 8. 2025 (považované soudem za žalobu proti rozhodnutí o zajištění) bylo skutečně podle svého obsahu „další“ žalobou proti rozhodnutí o zajištění (vedle žaloby doručené dne 8. 8. 2025 žalovanému ministerstvu – viz č. l. 5 a 6 spisu NSS). Z obsahu tohoto podání totiž vyplývá, že se jím stěžovatel z procesní opatrnosti brání proti rozhodnutí o přemístění do Rumunska a současně podává návrh na vydání předběžného opatření, kterým bude odložen výkon přemístění – transferu stěžovatele do Rumunska. Přesto krajský soud toto podání považoval za žalobu proti rozhodnutí o zajištění. I tuto skutečnost bude třeba krajským soudem vyjasnit v dalším řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku.

[15] V dalším řízení rozhodne krajský soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková

předsedkyně senátu